



Fotó: Bata János

Juhász György

(Budapest, 1954. február 2. – Budapest, 2017. május 1.)

Gyurikám!

Ezért nem akartam én főszerkesztő lenni, meg nem akarok én már semmi sem lenni, mert nem akarok búcsúzni – össze sem merem számolni, Hányatoktól kellett eddig búcsút vennem. Kitől szóban, kitől írásban, kitől gondolatban. És ha az Úr úgy akarja...

A spirituális költészet általam ismert legnagyobbika egyszer azt mondta: Aki a jót akarja, annak el kell fogadnia a rosszat is! Először nem érttem, föl sem tudtam fogni, nem is akartam foglalkozni vele, de addig-addig motoszkált a fejemben, míglen elkezdtem sorolni életem néhány jó pillanatát, azokat a csöppnyi időket, amikor boldog voltam. És rádöbentem: minden jóban ott van a rossz is, a boldogsággal együtt születik a gyász, a tragédia.

Mert akivel egyszer találkozunk, attól el is kell válnunk, akár így, akár úgy. Akár úgy, hogy ő megy el előttünk, akár úgy, hogy mi hagyjuk itt vagy ott őt, őket. És én ezt nem akarom, de túlon túl régóta tudom: hiába nem akarom, porszem vagyok én, akinek a szeretete oly sokszor semmire sem elég.

És annál okosabbat sem tudok kitalálni, mint: „S ezért az emberek sohase vegyenek egymástól könnyű búcsút, hogy szükség esetén elmondhassák: »Legalább utoljára még jól szívemhez szorítottam.«”

B. J.